

καὶ τὸν κύριον Τυόνι,
κὶ ἠξιώθης ἐγκομίην
διὰ ζωσῆς καὶ γραπτῶς
σὺν σηγητοδῶχος μας οσητός.

Σὲ Παρί καὶ Βερολίνον
εἶδες πληθῶς φιλλήλων
κὶ ἔνθουασαμένους φίλους.

Μὰ κὶ ἔμετα ἀπ' ἐδῶ πέρα
περπατῶντας στὸν ἀέρα
ξένους ὄλεπαμε δακτύλους.

Δός του μὲ φτερὰ στὸν ὄμο
εἰς τὰ σύννεφα καθάλα,
πλὴν μὰς ἔκοβαν τὸν δρόμο
δάκτυλα μικρὰ μεγάλᾳ.

Καλῶς ἤλθες, Βασιλῆᾳ,
στὴν Ρωμαϊκὴν φωλιᾳ.
Τῶρ ἀπὸ τὰ κεραμιῖα
ζεύγος ὄμψωδιν σὲ φάλλει.
ἔφθασε χεμῶνας πάλι
μὲ καρῶτα καὶ μ' ἀντίβια.

Ὠχ! Ἐλθαῖς καὶ Κορδονάκιμ!...
συνεκλήθη κὶ ἡ Βουλῆ,
δμως καὶ τὰ ρεπανάκια
εἶναι νόστιμα πολὺ.

Καλῶς ἤλθες ὅσας κλεινάς, τῆς Ἐδρώπης ὀδοιπόρε,
φῆγγει πάντα καθὼς πρὶν ὁ λαμπρός μας ἥλιος,
μὰ καὶ τὸν Ἐμμανουὴλ εἶδες εἰς τὸ Σάν — Ροσῶρε,
κὶ εἶπε καὶ γὰρ αὐτὸ πολλὰ καθ' Ἐμμανουήλιος.

Μὰ κὶ ὁ Φραγκίσκος μάθαμε πῶς φιλικὰ σοῦ μίλησε,
κὶ ἀπὸ τὰ δύο μάγουλα σὺν ἀδελφός σ' ἐφίλησε,
κὶ ἔβουον καιρὸ μὲς ὅτῃς Αὐλαῖς ἐγύριζες τῆς ξένας,
ποῦ μὲ τὸ κράτος τῶν Ρωμηῶν εἶναι ζετρελλαμέναις,
τόσο γὰρ νέα πρόσοδο κὶ ἡ Ρωμηοσύνη σπάραιζε
κὶ ὄλο μεγάλα σχέδια σιτηροδρόμων χάραιζε.

Καὶ τώρα ποῦλθες, Βασιλῆᾳ, δικαίως ὁ ἀπορήσας...
τοὺς σὸφρονῶδες ἐπισκοπεῖ,
κὶ ἀπὸ τὴν τόση προκαπή
δεσβαῖος θὰ δυσκολευθῆς νὰ τὴν ἀναγνωρίσης.

Ἡ Βουλῆ μας ἡ κλεισμένη
δίχως κίνησιν καὶ φῶτα
τὴν ἀργίαν προκαλεῖ.

Φαίνεται πῶς περιμένει
νὰ συνειρήσῃ πρῶτα
τῆς Τουρκίας ἡ Βουλῆ.

Τοῦ Φραγκοῦ δευτέρα στροφῆς σοβροτέρα.

Ὁ Πρωθυπουργός τοῦ κράτους ἔλεγον πῶς αἰκουρεῖ
κὶ ἀνεπαύετο στὸ στρώμα,
δμως τὸν στενωχωρεῖ
ἀνυπεύθυνον τὸ κόμμα,
κὶ ἴσα μ' ἕνα φουτουκάκι
τοῦχει τὴν καρδιά φαρμάκι.

Ἐξορκίζουν τὸν Κορφατὴ δουλευτῶν ἀπήγανοι,
πλὴν μὰς εἶπανε προσφάτως
πῶς τοῦ τσοκασο κὶ ὁ Σπράτος,
κὶ ἂν τοῦ φύγη κὶ ὁ Βάλτου τότε βάλτου ῥίγγανη.

Συζητοῦσανε καμπόσοι σὺν δὲν εἶχανε δουλεῖν
περὶ τῆς ἀποδημίας τῆς δικῆς σου, Βασιλῆᾳ,
κὶ ἔλεγα κὶ ἐγὼ σὲ τοῦτοισι μὰ πῶς ἐπιθῶμο
πάντοτε ν' ἀποδημῶ.

Ὅταν μέσο σ' ἔναν τόπο συνεχῶς παρακαθίσης
τὴν μεγάλην πρόσοδον τοῦ μὲ χαρὰ τὴν συνειθίσεις,
δταν δμως ἐπιστρέφης μετ' ὀλίγην ἀπουσίαν
τότε κάθε πρόσοδον τοῦ τὴν εὐρίσκεις ἐξαισίαν,
κὶ ἔχεις ἔρπον μεγάλην
νὰ τὸ στρέψης ἔξω πάλιν.

Τὰ συνήθεα συνήθη κοπανίζουσι ὀλοένα,
δμως φαίνονται σ' ἐμένα
θέματ' ἄρρητα γραμμένα
καὶ κουκκὰ μαγευτεμένα
καὶ φαγγὰ ξαναστραμμένα.

Ἡ οὐκ ἔτῃσι αὐτὴ περὶ τῆς ἀποδημίας
ἔχει λάβει τὴν μορφήν τακτικῆς ἐπιδημίας,
καὶ μοῦ κάνουνε ζῆνο κάτω, Βασιλῆᾳ μου, τῆς χολαις
μὲ τῆς σάχλαις τῆς πολλαῖς.

Συζητοῦν καὶ μερικὸι
γὰρ τὴν ἐξωτερικὴν
τῶν Ρωμηῶν πολιτικὴν,
καὶ περὶ τῶν εὐθύνων
δίων τῶν ἐπιφανῶν.

Ἐλτοῦς λέω, εἰ μάλιστα
γὰρ τὴν ἔξω, κουφαρόνια,
κὶ ἄδικα καὶ οἰς χαλάτε
τὰ πτωχὰ σὰς τὰ πλειμόντα.

Πῶς δὲν χάσκετε οἰγιῶτες,
μὰ γυρεύετε σφρηγιῶτες
ἀνευθύνους, ἰσπευθύνους,
καὶ σὲ τοῦτους καὶ σ' ἐκείνους;

Κράτος ἀκαταλόγιστον, ποῦ πάει κευτιροῦ
τώρα καὶ πρὸ καιροῦ,
κράτος ἀκαταλόγιστον, ὅπου ποτὲ δὲν ἔξερει
τὸ πότε δὲν εὐθύνεται καὶ πότε εὐθύνεται φέρεται.

Ἐν τοῦτοις κὶ ἂν ὑπάρχουν πραγματικῶς εὐθύναι,
ἀλλ' ὅμως γὰρ τὰ μάτια καὶ γὰρ τὸ θεαθῆναι
πορῶς θὰ ζητήσῃ λόγον τοῦ καθ' ἕξοχουτάτου
χωρὶς ἀπὸ τὰ γέλοια νὰ σφῆξῃ τὴν καιρῆ μὰ;

Κὶ ἂν τῶ μῶμο τῶν πολέμων κὶ ἂν τῶ μῶμο τῆς εἰρήνης
πῶς μπορῶ νὰ διακρίνω τὴν εὐθύνην τῆς εὐθύνης;
Πῶς μπορῶ νὰ μὴ φωνάξω σὺν ἀσὺς τῶν Ἀθηναῶν,
δταν ὄλα τὰ κυττάξω φέρῃν μίγδην σαρμασμένα,
πῶς κὶ ὁ νόμος ὁ μεγάλος τῶν παυλίων εὐθύνων
ἀπευθύνεται μονάχα σ' ἄντερα τὰ πειθυσιμένα;

Πότ' ἐδῶ καὶ πότ' ἐκεῖ
μὲ ρετοῖνα καὶ ρακὶ
σχολιάζουσι μερικὸι
καὶ τὴν ἐξωτερικὴν.

Και κυτάζουν τὰ κ' κυβέρνα και κυτάζουν τὰ Παλέτζα,
κλήν ἐγὼ δὲν ἔχω μέτζα
οὐν τοὺς ἄλλους, και δὲν ἔστρω
ποὺ νὰ πᾶω νὰ τὴν εἶρω.

Ποῖος εὐθύναις κάθε τόσο γιὰ τὴν ἔξω μας ζητεί;
κι' ἀπὸ ποῦ μας διπλωμάτη της γυρεύει και γκαϊ;
Γιὰ Ρωμηθὺν διπλωματίας οὐν ἀκούει Βασιληῆ,
οὐγγι με τὰ δροῦ μου χάρμα τὴν φυλέμα μου κοιλιά.

Μὰ τί σκέφεις, μὰ τί γινώμα,
φύρην μίγδην τὰ ροαλά,
πλήν ἐγὼ περιπλανώμαι
ῤ' ἀερόστατα φηλά
και φωνάζω τραλαλά.

Κι' ἀπ' αὐτὴν τῶν Ἀναστόρων
τὴν ἰδνικωτάτην στέγην
ὄρα λέγω τῶν ρητόρων,
ὄποδ ῤέπουν πρὸς τὸ φέγαν.

Και φωνάζω πρὸς αὐτοὺς τοὺς κυρίους ἀναλότους,
ποὺ δὲν εἶναι σ'α καλὰ τους,
και φωνάζω κάθε τόσο στῶν Ρωμηθῶν τοὺς Ἀρλενίους,
ποὺ ζητεῖν καλὰ και σόνει διπλωμάτης ὀυαυθίνους:

Μὰς τὸ λόνει σάτα νέτα
πῶς οὐν λείπει μπαζονάτα
βροντερὰ μεγαλορῥήμαν,
τότε λέγει ἑκαταία
καθεμιά διπλωματίας
τῶν ἀόπλων τῶν ἀσημων.

Διπλωματίας! ... πῶς γελῶ!
κανένα σὰς παρακαλῶ
νὰ μὴ γυρεύει αἶπουν
και ὅτῃν ἐκτός πολιτικὴν,
κι' ἄς φάλωμεν εἰρηνικὴν
ἐπαταιῶν ἐπέτειον
μὲ πῶρ και βλέμμ' ἄτειον.

Κι' ἂν εἶμαι Βιομαρχ, Μετερνίχη τοῦ Λαέρτου παῖς,
μὲ τὴν διπλωματία μου δὲν κάνω προκοπαῖς,
και μὴτ' εὐθύνεται κανεὶς ὡς λέγουν, τὸ παρῤεπαν,
και γὰρ πολιτευόμεθα μὲ φθειρώσαν κάπαν.

Τέτομα, λὲν γιὰ μὰς τῶν ἔξω και Μινίστροι και Κορώνεις...
πῶς σοὺ φάνηκαν ἀλήθεμα κι' οἱ Γερμανικοὶ Στρατῶνες;
Ἐ' ἀνεπόλησες θεοαίως τοὺς θεοὺς μας, Βασιληῆ,
ποὺ πηγαίνεις και τοὺς ἑλίπεις ἔταν Ἐλθῆ Παχαλά.

Χαῖρε χαῖρε... ὅτῃ στέγη πηδῶ,
καλῶς ἤλθες και πάλιν ἔδω.
Χαῖρε χαῖρε... κι' ἐμὲ τὸν κεφάλαι
κύταξέ με ὅτῃ στέγη καββάλα.

Ἴηλιες Στάμμα παντοῦ προσφιλῆς
μὰς στὸν τόπο της γης τὸν κανόρη...
τί τραπέζια γιὰ Σε' ὅτῃς Ἀλλεῖς!
καθεμιά μπουκιά και οὐχόρη.

Βασιληῆ μου, οὐν ἐφυγες τότε
ἑπιμυροσοῦσαν λεοχθὶν πατριώται,
και με λίσουεις χαρσῶν μὰς ἀσημας...
δίχως τράπουλα τῶρα μὰς ὄρημας.

Δυστυχίας μεγάλης καιροί,
κι' έπου θύρα κρυφώς άνοιγει
στέκουν άγρύπνια τώρα φρουροί
κι' όλοι τρών κοντακιάς και κυνήγι.

Κι' ό Περικλέτος ό μελωδός 'μελεί' στό Στέμμα περιφραδός.

Οί Τούρκοι μας ό φίλοι μας' λιγάκι μας τ' άβάσαν,
μέ τή Κανούνι.— Έσσοί' σ' άλήθεια μας' παλάωσαν.
Γιά καταλόγους έκλογών θυμός μας πυροποιεί,
νοθείας τού Συντάγματος άκουσε φρικαλέας,
και τρέχει διαδήλωσις' στήν Πόλη τήν Ψηλή
μας! μέ τών Έπίσκοπων έκείνου της Έλαίας.

'Έλα' και' στό Ρωμαίκο και' στήν Σταμπούλ Έλαία,
κι' ό Παπαός ό σκεπτικός
κυτάζει Συνταγματικούς
τών Ρόμν τών Βασιλέα.

Τούρκων άνοιγουν στόματα και τών Ρωμηών λαλίστερα,
φιλάν μας ύπόσχονται και πάντα και παντού,
κι' άλλα μας λένε' στήν άρχή, κι' άλλα μας κάνουν ύστερα,
πλήν ελα διορθώνονται μέ τό γιργιγί όντου.

Ήήρανε κι' όί Τούρκαί φόρα
κι' ένεργούν άποκλεισμούς...
άρχισαν κι' έκείνοι θύρα
νά μαθαίνουν τούς θεσμούς.

Βασιληά, κοντολογής
άκου της κλεινής μας γής
τά σπουδαία γεγονότα
κι' από' μέ τών καχηνότα.

'Έγκειροδλημένη μία πλάσις κεχηναίων
έντός σουρού σχεδίων σιδηροδρόμων νέων,
πού σάν Ξυγκώ μέ τριμπλαίς και σάν άποκοιμούμαι
τού Κινηματογράφου τούς στίχους ένθυμοσμαι:

Θά γλιστρά, θά ξεγλιστρά,
θά περνά κι' άπ' τόν Μιστρά.

'Έκ τού σουτάδη μάχαι' μέσα σέ καφφεναί,
σημαίσις τών Σχολείων, δασκάλου, δεσποτάδες,
και γύρω στής σημαίαις μικρών παιδών κρανία,
πού τάχουν πετσόκώφι: μικρών παιδών μπαλτάδες,
και γύρω' στα κρανία ουζήττοις μεγάλη
πού από τάλλο σόμα χωρίζει: τό κεφάλι.

Σέ πλατείας και σέ δρόμους τών κλεινών Ιουστεράνων
μέ συνεισφοράς έράνων
εις τόν Τραπεζολαίον Ρήγαν παντός είδους προτομαί
όπως' σ' τους άρχαίους χρόνους όί τών 'Αθηνών Έρμαί.

Μία κουμπούρα, μία κάρα,
ένας φάντες, μία ντάμα,
και φρουρών γενναίων φύρα
για τό πρόσωπο ταπί
νά συντόμας ή καινούρια
της πατρίδος προκοπή.

Μας ήλθε κι' ό Χαγνίνο,
'Ιάπων στρατιωτής,
θαυμάζων σάν ήπότης
και τούτο μας κι' έκείνο.

Κι' είπε πώς δίχως άλλο θάλθοινε μερικοί
τάν νέων 'Ιαπωνίων
τήν τέχνη νά σπουδάσουν τήν στρατιωτική
'στήν γήν τών Παρθενώνων.

Κι' είπα κι' έγώ σέ τούτον σάν μίμος της Έλλάδος:
φιλε κι' άγαπητέ,
δέν πίστευα ποτέ
τέτοιους χωρατατζήδες πώς έχει: κι' ό Μικάδος.

'Ας έλθουν όμως, φιλε Χαγνίνο,
αυτό συμφέρον για σάς τό κρίνω,
μήτε ζήμια καμμά θά πάθουν,
άπεναντίας κάτ' θά μάθουν.

Τών 'Ιαπωνίων ή νέα πλάσις
ας είναι πάντα στανή μας φιλη...
σάν πής' στό Τόκομο ή μάς ξεχώρη...
'πές τού Μικάδου νά μας τούς σταλή.

'Ας έλθουν δέκα και πού πολλοί...
όπως κι' αν είναι κάτ' σημαίνου...
χαίρε, Χαγνίνο, κι' όρα καλή...
νά μην άργήσουν... τούς περιμένω.

Μούπε πώς σδαρεύεται κι' εν ού παικτός δέν παίζ ει,
και τέλος πάντων έφυγε μέ μία χαρά μεγάλη
σάν έμαθε και' στή Βουλή πώς είναι Γαμπωνέζοι
και φανερά' ψήφισαν τόν Πρόεδρο τού Ράλλη.

Καλώς μας ήλθε, Βασιληά, νά λείψ' ή δυστυχία,
ν' άρχισή κι' ό περίπατος εις τήν Δανδροστακία,
και σύγχρονοι φιλόσοφοι' κερατητικοί
για τής διπλωματίας μας νά συζητούν κι' έκεί.

Εδοί φονάζω κι' 'Ελελεύ,
καλώς μας ήλθε, Βασιλεύ.

'Ατίνοιον σέ δρό πιστούς θεάπωντας τού θρόνου
κι' εύχόμεθα καλλίτερα νά ξαναλήθεις τού χρόνου.

Φ.—Κι' ό δού μας' στόν Βασιληά βαρρα πολλά πώς είπαμε
και τώρα βγάλε, Περικλη, τήν σκούρα σου και κύπα μα.
Και Κουμουνδούρον ψάλλοντας επί τού Προεδρείου
ας κατεδώμα' γρήγορα μέ τήν όρη τήν Ιβρα,
γιατί δέν είναι φρόνιμον μεσούντος Νοεμβρίου
νά βγάζουμε τόν σέρκο μας' ψηλά' στα κεραμιζα.

Θαι καρπούσις κοινιλιάς,
μ' άλλους λόγους άγγελλιάς.

Μελετόπουλος ό Ντ. Σιουδώνων έν σοφία
έργασίας τεχνικής και συμπόσεων γραφεται,
δέχεται κι' έκμεταλλεύσεις, ειδικότης κατά πάντα,
μίνε' στήν έδον Σταδίου, τέσσαρ' αζών και τράγνα.